



LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

CUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

SONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

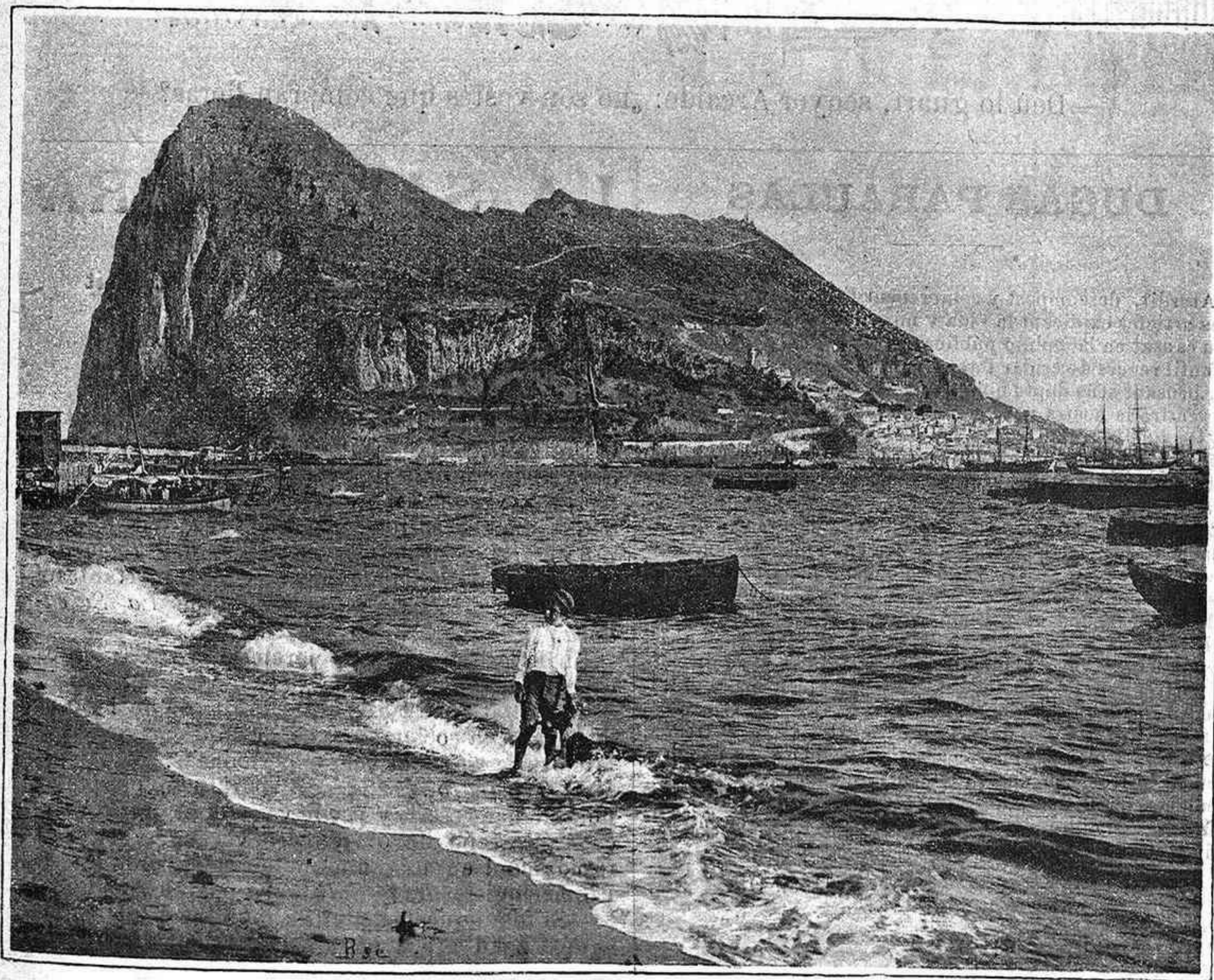
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

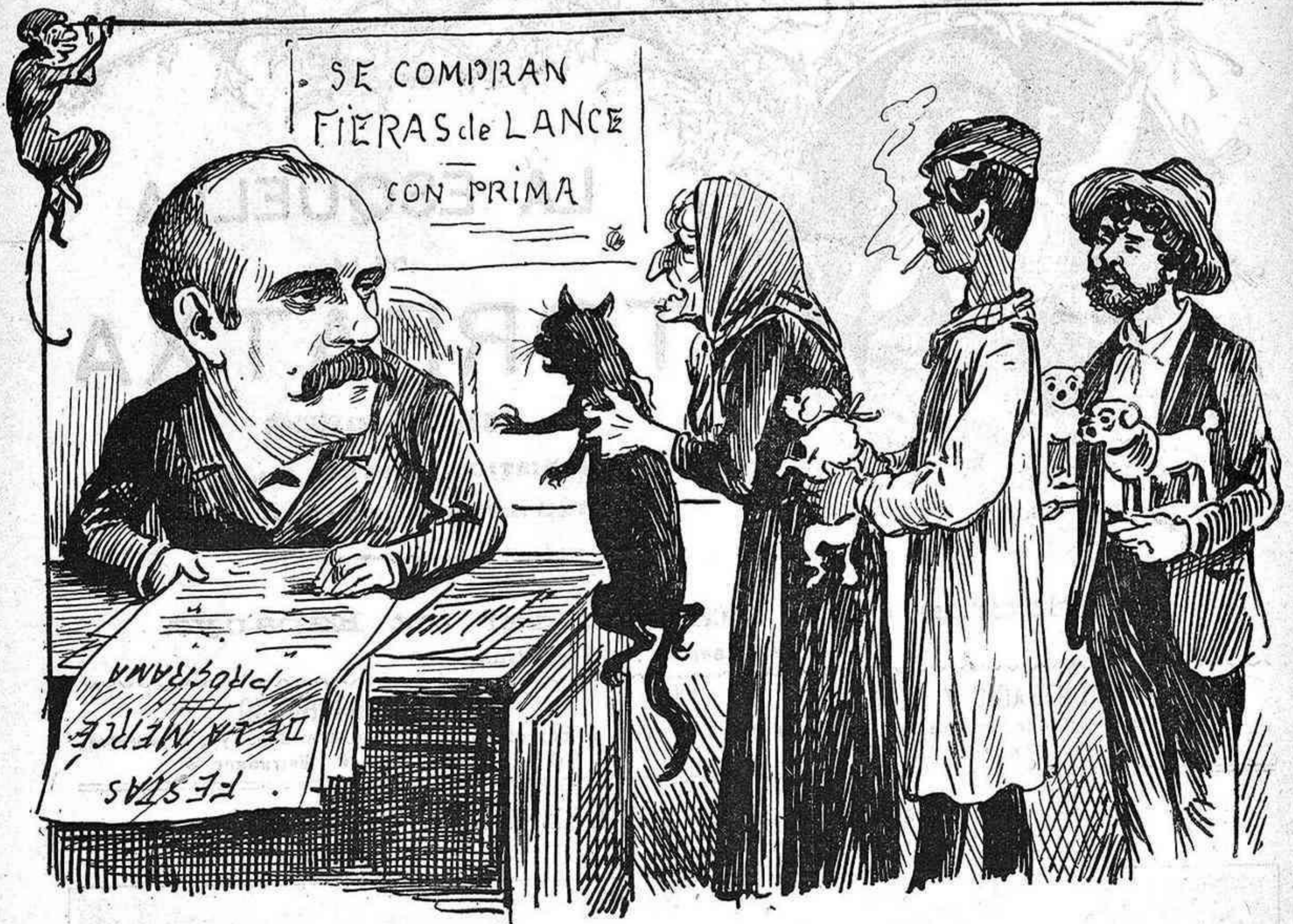
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5

ESpanya Y LA MA DEL INGLÉS



Lo penyó de Gibraltar.

A CAN GARLANDA



—Deu lo quart, senyor Arcalde: ¿no son vostés que compran fieras?

DUGAS PARAULAS

Aturdit, descompost y comprenent l'efecte que 'ls nostres articles explicant la vida y miracles de *La Salvadora* han causat en la opinió pública, *El Diluvió* ha adoptat l'infantil recurs de cridar fort, armar escándol y tocá 'l bombo, pensant sens dupte que gracias al seu soroll Barcelona no sentirá la nostra veu serena é implacable.

¿De qué 's tracta ara? ¿De *La Salvadora*? Donchs á aquest punt ha de dirigir los seus fochs. ¿Ha impugnat cap dels nostres datos; ha desfet una sola de las postras categóricas afirmacions? Donchs queda en peu tot lo que hem dit, com hi quedará lo que 'ns falta per dir encare. En quant á las malignas insinuacions que feya en lo número del diumenje passat, en *La Campana* de demá li donarem l'única respósta que 's mereix.

Per acabar, una observació. Segons *El Diluvió* lo de la *Salvadora* es ja un assumpto del temps de Mari-Castanya. Ja veurá ell y veurá 'l públich com *El Diluvió* s' equivoca: 'ls nostres articles ho demostrarán palpablement, y si 'ls quedés encare algun dupte, llegeixin lo «Boletín oficial» d' aquesta provincia del 3 d' Agost de 1894 (del divendres passat; ja veuhen si es fresch), y en ell hi trobarán una providencia judicial que precisament se refereix á la famosa *Salvadora*.

Y ara prou digressions. Deixém la palla pels que 'n vulguin y aném desseguida al grá.

P. DEL O.

LA SALVADORA

Historia de una societat de crédito

IV

DE LA SALVADORA AL DILUVI

Lo fill ó siga *El Telégrafo* anava prosperant y engreixantse, mentres la mare, ó siga *La Salvadora* se decandía á ulls vistos, y embolica que fá fort, s' acostava á marxas dobles l' hora inevitable de la gran catástrofe. Es inútil recordar que 'ls propietaris y principals redactors del *Telégrafo* continuavan desempenyant puestos importants en las Juntas directiva y consultiva de *La Salvadora*.

En lo primer article vejerem ja la trassa especial ab que cumplían la seva gestió administrativa y 'l resultat funest que aquesta tingué en 1865, al declararse la societat en suspensió de pagos. Ve-jámlos ara treballar com á periodistas.

El Telégrafo, per la seva baratura, per estar notablement escrit y per haver trobat en lo mercat un terreno llavors encare verge, 's convertí rápidamente en una finca sumament productiva. Los accionistas de la *Salvadora* podian dir:

—Si tota aquesta activitat, tot aquest talent, tot aquest zel d' ara, l' haguessin empleat en pró del

mateix *Telégrafo*, com en consciència devían, durant l'any primer de la seva publicació, avuy 'l barco destrossat de *La Salvadora* tindria en ell un port de refugi, y la pobra mare no moriria, saquejada y abandonada del seu fill legítim.

Pero 'ls homes del *Telégrafo* no feyan cas de aquestas dolensas. Esperits forts, tiravan el mort sobre 'ls accionistas, y 's quedavan tranquilament ab el viu á casa seva.

De la viuda y fill Patxot per una meytat, de don Joseph de Lasarte per una quarta part y D. Manuel de Lasarte per la quarta part restant havia quedat la propietat del *Telégrafo*. En la mateixa forma possehiren y explotaren *El Principado*, que com un paréntesis de una mica mes de dos anys (Del 10 de agost de 1866 al 30 de Setembre de 1868) reemplassá al *Telégrafo*. Pero *El Telégrafo* torná á surtir lo 1er de Octubre de 1868, al triunfar la Revolució de Setembre.

Com á curiositat doném á continuació un facsimil del primer número de *El Principado*. Examinilo y llegeixin sobre tot la nota: *Cuatro palabras á nuestros lectores*.

NÚM. 1. BARCELONA.—VIERNES 10 DE AGOSTO DE 1866.

EL PRINCIPADO.

DIARIO DE AVISOS, NOTICIAS Y DECRETOS.

EDICION DE LA MAÑANA.

Por un mes en Barcelona...	6 rs.	Barómetro.	m.	763	Salte el Sol á las	8 h. 3'
Por tres meses fuera.....	21 rs.	Termómetro de Reaumur.	44°3		Se pone á las	7 h. 7'
By el extranjero tres meses.	51 rs.	Tempo. Nubes			Salte la luna á las	4 h. 55' mañana
		Viento. S. O. flojo.			Se pone á las	7 h. 13' tarde.

Hoy es obligacion de oír misa.—SANTO DEL DIA: San Lorenzo, diácono; san Deusdedit, confesor, y santa Asteria, virgen y mártir.—Absolucion general en la Merced.—Luna nueva á las 2 h. 45' de la tarde. en Leo.—CUARENTA HORAS: continúan en la iglesia de la virgen del Rosario, de beatas de Santo Domingo; se descubre á las seis de la mañana, y se reserva á las siete y media de la tarde.—CORTE DE MARIA: hoy se hace la visita á Ntro. Sra. de la Ayuda, en su iglesia.

ADVERTENCIA.

El PRINCIPADO se encarga de cubrir las suscripciones pendientes de «El Telégrafo.» Los señores suscritores que opten por retirar el importe adelantado de la suscripcion, se servirán pasar á esta administracion, y les será devuelto puntualmente.

CUATRO PALABRAS A NUESTROS LECTORES.

Es nuestro propósito tomar una parte activa en la política. Vamos á abogar por la reorganización de los dos grandes partidos constitucionales. La obra de descomposicion de los partidos medios en beneficio de los extremos, conviene que cese. Conviene que renazcan las luchas nobilísimas de la tribuna entre principios afines. Y no mas luchas estériles en las calles, no mas lágrimas, no mas sangre. Abrigamos el convencimiento de que agrupados todos en torno de los poderes constitucionales, del trono y las cortes, y concentrada allí la vitalidad entera de la nacion, las instituciones se salvan, y se recobra el país de sus pasados quebrantos; al paso que diseminados abrimos las puertas de par en par á la perturbacion perenne y á la ruina. Tambien opinamos que para el escritor público lo mismo que para el moralista, la reina de las virtudes debe ser la templanza, y por lo mismo ofrecemos tributarle en todas ocasiones fervoroso culto. Católicos de corazón y españoles, ante todo, contando con corresponsales celosos, con articulistas queridos del público, con reviseros laboriosos y diligentes, esperamos hallar una buena acogida en el seno de las familias.

Facsimil del primer número de EL PRINCIPADO.

Ja ho veuen. L' antecessor del actual *Diluvi* contemporisava ab los moderats del any 66, exterminadors dels liberals: se declarava partidari del trono y católico de corazón. ¡Qui sab si tot aixó era fill del desitj de congraciarse la benevolencia de las autoritats imperants, pera sustreure's de ciertas responsabilitats dimanadas dels gatuperis de *La Salvadora*!

Lo cert es que molt tranquils continuaren publicant *El Telégrafo* y percibint las quantiosas ganancias que 'l periódich produhia. Aixó durá fins al dia 28 de Agost de 1871, d' eterna memoria en la historia de aquesta publicació. L' edició de la tarde del dia 28 de Agost siguié l' últim número de *El Telégrafo* que vejé la llum pública. *El Telégrafo*, un periódich en plena prosperitat, desaparegué sobtadament, precipitadament, com si l' empaytessen, tres dias avants de acabá 'l mes, despedintse á la francesa dels seus numerosos lectores, sense explicar, ni indicar lo motiu de aquesta in-

tempestiva resolució. Aquest motiu no podia pas ser polítich, per quant la premsa, en aquella fetxa, go-ava de la mes omnímoda llibertat. ¿A qué, donchs, se devia un cambi tan soptat? No s' impacientin, que prompte ho sabrán.

AÑO XII.—N. 210 BARCELONA.—LUNES 28 DE AGOSTO DE 1871. 6529

EL TELÉGRAFO.

DIARIO DE AVISOS, NOTICIAS Y DECRETOS.

EDICION DE LA TARDE.

PRECIO DE SUSCRICION	Horas.	Termómetro Reaumur.	Barómetro en m.	Viento. Flojo. Recio.	Atmósfera.	SOL. Sale á las 8 h. 21' So pone 6 h. 40'
Barcelona 1 mes.. 6 rs.	10 n.	20°	763°9	S.	Sereno.	LUNA. Sale á las 6 h. 31' So pone 3 h. 29' m.
Fuera tres meses. 21 rs.	7 m.	21°	767°5	S.	Nubes.	
Extranjero idem.. 51 rs.	21.	21°	767°5	S.	Idem.	

SANTO DEL DIA: san Agustín, obispo, doctor, fundador y confesor, y san Leovigildo.—CUARENTA HORAS: continúan en la iglesia parroquial de San José, Santa Mónica; se descubre á las nueve de la mañana y se reserva á las siete de la tarde.—CORTE DE MARIA: hoy se hace la visita á Nuestra Señora de los Milagros, en su iglesia.

Facsimil del último número de EL TELÉGRAFO.

Los suscriptors, poch enterats de las interioritats de l' empresa, apenas van adonarse del escamoteig, perque després de haver rebut á la tarde del 28 d' Agost l' últim número del *Telégrafo* rebían al dematí del dia següent, un periódich de la mateixa forma, del mateix tamany, imprés en gran part ab los mateixos tipos, encare qu' en distint establiment tipogràfich, un periódich en ff, que 's titulava LA IMPRENTA. Comparin las cabezas:

AÑO I.—N. 1. BARCELONA.—MARTES 29 DE AGOSTO DE 1871. 1

LA IMPRENTA.

DIARIO DE AVISOS, NOTICIAS Y DECRETOS.

EDICION DE LA MAÑANA.

PRECIO DE SUSCRICION	Horas.	Termómetro Reaumur.	Barómetro en m.	Viento. Flojo. Recio.	Atmósfera.	SOL. Sale á las 8 h. 21' So pone 6 h. 39'
Barcelona 1 mes.. 6 rs.	10 n.	21°	768°	S.	Sereno.	LUNA. Sale á las 7 h. 8' So pone 4 h. 11' m.
Fuera tres meses. 21 rs.	7 m.	21°	767°5	S.	Nubes.	
Extranjero idem.. 51 rs.	21.	21°	767°5	S.	Idem.	

SANTO DEL DIA: la dogolacion de san Juan Bautista, y santa Sabina, mártir.—CUARENTA HORAS: continúan en la iglesia parroquial de San José, Santa Mónica; se descubre á las nueve de la mañana y se reserva á las siete de la tarde.—Mañana principian en la iglesia de la Congregacion de Nuestra Señora de la Esperanza.—CORTE DE MARIA: hoy se hace la visita á Nuestra Señora de la Buena Muerte, en san Felipe Neri, á Nuestra Señora de Mayo, en santa Ana.

Facsimil del primer número de LA IMPRENTA.

Si algú diu que 'l *Telégrafo* desapareix, que la *Imprensa* es un nou periódich, y que per lo tant s' interromp aquí la tradició que, segons nosaltres, uneix *La Salvadora* ab l' actual *Diluvi*, li diré que no 's precipiti.

La Imprenta, en son primer número (29 Agost) afirmava quedar encarregada de cubrir las suscripciones que *El Telégrafo* deixava pendents.—En son número segon (30 Agost) consignava que tant en la marxa política com en l' administrativa no perdonaria sacrificis per omplí 'l buyt que havia deixat *El Telégrafo*.—Y en son número ters (31 Ago t) escribia lo següent (primer suelto de *Crónica local*.—pág. 56):

«Siendo numerosas las personas que se han acercado á la administracion de este periódico, para informarse de la marcha política que se propone seguir, creemos conveniente contestarlas públicamente y para ello bastará una línea. La redacción integra de EL TELÉGRAFO redacta LA IMPRENTA. Y la misma persona que dirigia aquel periódico dirige éste. Somos, pues, todos conocidos de antiguo con nuestros

lectores y no variamos. Las mismas personas, idénticas ideas, igual conducta.»

La tradició, donchs, no s'interromp. Els mateixos interessats confessan que *La Imprenta* es *El Telégrafo*. No s'ha canviat mes que l'etiqueta: la mercaderia es sempre la mateixa, y la mercaderia procedeix de la fàbrica de *La Salvadora*.

—Llavoras—dirán vostés—quina es la rahó de aquest canvi tan anòmal, tan extrany, tan intempestiu?

Ara ho explicarem.

En la fulla que publicà 'l Sr. Souj... ab motiu de la guerra de mala lley que feu *La Imprenta* al tranvia de Gracia en construcció, afirma que 'l canvi de titol de *Telégrafo* ab *Imprenta* «aparece haber coincido con cier o amago de embargo de bienes de personas que formaron la Junta Directiva de aquella sociedad anónima de ominoso recuerdo, llamada *La Salvadora*.»

Ja tenim el primer raig de llum; pero nosa tres, desitjosos de aclarir en lo possible aquesta coincidencia, sabent que qui busca troba, hem buscat y hem trobat.

Un grupo de burlats acreedors de *La Salvadora*, reunits baix la denominació de *Mañé y litisocios*, van comensar un judici executiu (que per cert encare dura) contra la Societat primer, y després, ja un cop aquesta declarada en quiebra, contra 'ls accionistas un per un.

A l'any 71, trobantse encare 'l litigi en lo primer periodo, Mañé y litisocios per reembolsarse de la suma de 191,430 \$ reclamavan que 'ls accionistas morosos els satisfessin un dividendo passiu de un 5 per cent que la societat havia acordat, segons anunci suscrit per D. Manuel de Lasarte, secretari general y publicat en lo *Butlletí oficial* de 1.^{er} de Juliol de 1865.

Donchs jassómbriu en la llista dels accionistas morosos hi figuran tots los Patxots y tots los Lasartes de las Juntas Directiva y Consultiva de *La Salvadora*. Intervenian en la direcció y administració de la Societat, demanavan el compliment dels seus acorts; pero ells no afluixavan la mosca. Se tractava sols de un miserable dividendo de un 5 per cent, se feyan rics ab *El Telégrafo*; pero no pagavan.

Per fi, després de grans treballs, Mañé y litisocios, obtenen un auto requerint de pago als accionistas morosos, y entre ells, com es consegüent als Patxots y als Lasartes. Al mateix temps, per aquells dias (22 Abril 1871) la societat *La Salvadora* era declarada en quiebra. Las borrascas se transformavan en una verdadera tempestat desfeta sobre 'l cap dels accionistas.

No s'olvidí que sols com accionistas, y no com a administradors de *La Salvadora*, eran requerits en aquella ocasió los propietaris del *Telégrafo*. De moment las circumstancias els posaven en la mateixa situació de las sevas victimas.

Donchs bé, en tant que las sevas victimas poch hábils, desprevingudas, impossibilitadas de ocultar lo que possehian y no sabent de nadar en mitj de aquell trágul desfet, ho anavan perdent tot en lo naufragi, aquest la seva caseta, aquell altre 'l seu establiment, el de aquí 'l seu benestar y 'l de allí hasta la salut y la existencia; en tant que tot aixó succehia, 'ls accionistas propietaris del *Telégrafo*, 'ls ex-directors y ex-consultors de *La Salvadora*, no perdian res.

Aixó sí, *El Telégrafo* desapareixia del mapa. A punt va estar de tornar a *La Salvadora* de ahont dimanava y ab quals fondos havia sigut

fundat. Aixó fins hauria semblat providencial; pero a la Providencia algunas vegadas també li pegan.

El Telégrafo ha mort; ¡viva *La Imprenta*! *El Telégrafo* ha mort; ¡viva la Pepa! *El Telégrafo* ha desaparecut; ja no hi ha embarch possible.

Una consideració de caràcter general, a modo de intermedi.

Aixís com hi ha personas que al morir nombran hereus de confiança (¿verit, t, Sr. Laribal?) no falta qui diu que n'hi ha d'altras que en certs cassos compromesos apelan al recurs de nombrar propietaris de confiança (¿veritat Sr. M...?) No hi ha necessitat, per ara, de dir qui es aquest Sr. M...

L'intermedi donchs, està acabat. Deixém per un altre dia certas cosas reservadas, y torném a las que son públicas.

¿Quina conducta seguían els propietaris del extingit *Telégrafo* ab los seus consocis de *La Salvadora*, victimas dels primers embarchs? ¿Quin consol els donavan, quan tants infelissos per culpa d'ells tragavan els primers glops d'aygua amarganta?

Examinemho, ja que també resulta molt edificant, potser mes edificant que tot lo que portém relatat fins ara.

Ans que tot s'apelan del auto del jutjat, y aixís guanyan temps. Alguns d'entre ells, en sos escrits—els tinch a la vista—negan que sigan accionistas de *La Salvadora*. Es cert que havian figurat constantment en las Juntas directiva y consultiva de la societat; pero insisteixen en que no son accionistas, perque las accions que havian de possehir forsosament pera ser directors y consultors, avants de la suspensió de pagos, las varen traspasar a la mateixa Societat. De manera, que aquesta es qui a de pagar y no ells. Mentres existeixi un accionista que no haja aprontat lo valor total de las accions, ells, en sa qualitat de cessionaris, no son responsables del pago de cao dividendo.

Ho estinch llegint y dupto de lo que lleigeixo. No pot concebirse que 'ls mateixos homes que ab els seus desacerts (diguemne desacerts) havian tirat a l'aygua a tanta gent honrada, en lloch de compartir, com a bons companys, la desgracia ab ells, s'entretinguessin a enfonzarlos a patadas y a estaburnirlos a cops de rem. Aixó es el colmo de la crueltat y 'l cinisme.

¡Quinas páginas més odiosas no tancan els innumerables processos de *La Salvadora*! Y 'ls homes que aixís procedian redactavan la *Imprenta*, y desde las sevas planas donavan a tothom lliçons de moralitat y de decencia.

Com es natural, ni 'l Jutjat, ni l'Audiencia varen admetre tan cínicas excusas, y sigueren condemnats a corre la mateixa sort que 'ls demás accionistas. Havian de ser embargats com tots los altres.—Tinch també a la vista las diligencias judiciales d'embarch y d'ellas resulta que tots, tots enterament, van declararse pobres. Pobra la viuda de Patxot, pobre son fill D. Manuel, director de *La Imprenta*, pobre D. Joseph de Lasarte, y més pobre que ningú D. Manuel de Lasarte. Aquest vivia ab una seva germana, Caspe, 75, 2.^o, el pis de sobre 'l que jo habito actualment, y desde 'l qual trasso aquestas ratllas. Declara D. Manuel que viu allí, que no pot pagar las 3,750 pesetas que de moment se li reclaman, y diu que no té bens per designar y que 'ls mobles del pis son de la seva germana, la qual exhibeix la llibreta

del lloguer extesa en nom seu desde'l mes de Maig de 1863.

Y com *La Salvadora* no va fer suspensió de pagos fins al 17 de Agost de 1865, resulta que 'l secretari general de aquella societat, dos anys avants de la catástrofe, ja no tenia domicili.

¿Y 'ls diners guanyats ab *El Telégrafo*? ¿Y 'ls

beneficis considerables de *La Imprenta*, que segons veu pública, eran repartits íntegrament entre las familias Patxot y Lasarte, sens dupte per lo bé que redactavan aquest periódich?

¡Calumnias! Tots eran pobres com á ratas: aixís al menos van declararho y van suscriureho. Mentres tant, als demés accionistas els arrancavan els dividendos de l' ànima. Las victimas sufrían

MEDITACIO



Se queda pensativa
y para de llegir...

¿Qué deurá dí aquest llibre?
¿qué deurá dir?

mort y passió, en poder dels acreedors... y ells, los principals causants del naufragi, tant tranquils. Tots eran pobres. Y ja se sab que allà ahont no hi ha, 'l rey hi pert els drets.

Avants d' acabar, un detall pintoresch.

Un tal Ramón Piloña, amenaçat d' apremi, recorregué al jutjat ab un escrit, dihent:

«Que el infrascrito no posee, ni ha poseído jamás las 20 acciones que se relacionan, y que si bien es cierto que en su calidad de conserje que fué de la Sociedad anónima *La Salvadora*, los directores pusieron bajo su nombre aquellas 20 acciones, también lo es que inmediatamente de haberlo así realizado, le hicieron firmar el traspaso en blanco, y se quedaron otra vez con las 20 acciones traspasadas en su poder.»

Aquest curiós escrit que pinta al viu las trapacerias de *La Salvadora*, es de fetxa 20 Abril de 1871 y 'l suscriu com a advocat... ¿qui dirian?

D. JOSEPH LARIBAL, actual director y co-proprietari del DILUVI.

Divendres contém acabar.

P. DEL O.

NITS GRACIOSAS



Avuy los carrers de Gracia semblan tots lo de las Moscas l' incomparable Gausachs: els ha deixat á las foscas.

DE BALCÓ Á BALCÓ

—Vehineta, vehineta, la dels ulls de blau de cel, l' hermosa entre las hermosas de cap á cap del carré, la de las flors envejada, l' algría dels aucells, ¿vol ferme 'l favor, vehina d' atendre un poch?....

—Digui ¿qué?

(De segü que se 'm declara ho esperava ja fá temps.)

—No se pas si la molesto....

—¡Vosté molestá! Al revés....

Digui, digui; parli, parli (Avuy si que s' atreveix.)

—Feya rato qu' esperava que 'l cap alsés un moment sols per ferli una pregunta: mes tinch por.... si molestés....

—(¡Se 'm declara, se 'm declara!)

No molesta, no; no crech....

—De vegadas.... si algú escolta.... pot pensarse....

—Sí; ho comprench:

hi ha tanta gent xafardera....

Mes no fassi cas de res, parli, parli (¡prou li costa!)

Ja pot parlar sens rezel.

—Y donchs bueno.... vehineta....

¿No sabría quin' hora es?

M. y B.

VUYT DIAS A FORA

Quan una dona fica la banya al forat, no hi ha mes remey que arronsar las espatllas y sucumbir á las sevas exigencias.

¡Bé n' hi ha fet lo pobre senyó Huguet de reflexions á la seva senyora! ¡Bé l' ha predicada per demostrarli 'ls inconvenients del seu plan!

—Considera que ara com ara á fora tot es plé; ten present que som sis, y sis personas no caben en qualsevol puesto; feste cárrech de que una passejada d' aquesta naturalesa 'ns costará un sentit....—

Ni se l' ha volgut escoltar: tretze son tretze. Vull anar á fora, vull anar á fora y vull anar á fora.

—Ets lo més avaro y poruch que s' ha vist al món,—diu en conclusió la testaruda senyora:—en tot hi veus sombras y obstacles. Pero aquesta vegada no 'm deixaré ensiburnar per las tevas tacanyerías. ¿Qui t' ho ha dit que tot es plé? ¿D' ahont ho has que tret aquesta passejada 'ns ha de costar tant?

—Ho he sentit á dir. Aquest dia al café un senyor explicava que....

—¿De las explicacions dels senyors que van al café fas cas?... No hi anessis, no sentirias dir bestiesas....

—¡Oh! No, Clementina; no son bestiesas, Aquell senyorlasegurava..

—Bé, bé, no n' haig de fer res. Si ell assegurava una cosa, jo n' asseguro un' altra. ¡Si que seria bonich!... ¿Es dir que nosaltres no podem anar vuyt dias á fora, y la dona del launer fa un mes que hi es, y la betas y fils ha estat dugas senmanas á Montserrat, y la senyora Tuyas del pis de dalt igualment, y 'ls de la xocolateria també, y...—

Tanta y tanta gent arriba á anomenar la senyora Clementina, que al últim lo senyor Huguet baixa 'l cap y 's dona: la forsa numérica de la majoria l' ha vensut.

—¡Cóm tú vulguis!—murmura 'l pobre senyor, ab resignació verdaderament conjugal:—¡anirém á fora!

* * *

Si 's tractés de fer dissapte ó de fregá 'l pis, la senyora Clementina potser tindria mandra y no s' hi donaria gayre pressa; pero com es cosa d' anar á passar vuyt dias al camp, en un tancar y obrir d' ulls té acabats los preparatius.

Lo baguet está ple de roba interior y brusas per la quitxalla; lo senyor Huguet troba tots los mitjons recusits y las camisas á punt; en quant á ella, la senyora Clementina s' ha limitat á comprarse una bata per anar mes cómoda, unas sabatillas per estar per casa y una sombrilla vermella per surtir á passeig.

Senyalat ja 'l dia de la marxa y decidit que 'l poble ahont anirán siga 'l de Vallayrós, lo matrimoni confecciona ab escrupulós cuydado 'l seu pressupost de gastos.

—Anirém á tercera—diu ell:—¿no 't sembla?

—Per mi encara que sigui á quarta: la qüestió es surtir á fora.

—Bueno: *ida y vuelta*, á set pessetas cada hú...

—¿Cóm s' entén cada hú? Las criaturas no pagan res: las durém á la falda...

—¿Sí? ¿De quina manera ho farás per dur á la falda quatre criaturas, que la mes petita té cinch anys?

—Bé, tú no t' amohinis: dirém á algú passatjer que 'ns en aguanti un parell...

—Endavant, donchs; veurém qué 'n surtirá: *ida y vuelta*, catorze pessetas.

—Catorze. Vés dihent.

—Estada de vuyt dias á Vallayrós... ¿Quant te sembla que hi posarém?

—Tres pessetas diarias per persona.

—Escolta, ¿á las criaturas, que las consideras personas també?

—¡Ay, Huguet, qu' ets tanoca! ¿A un baylet de cinch ó sis anys vols que se 'l tingui com un cos gran? Ab la quitxalla no tens de pensarhi.

—¡Qué! ¿qué també dirás á algú vehí del poble que 'ns els tingui á la falda, es á dir, que 'ns els mantingui?

—Faré lo que bé 'm semblará ¿ho tens entés?... Mira; posa per nosaltres tres pessetas diarias, y per ells una.

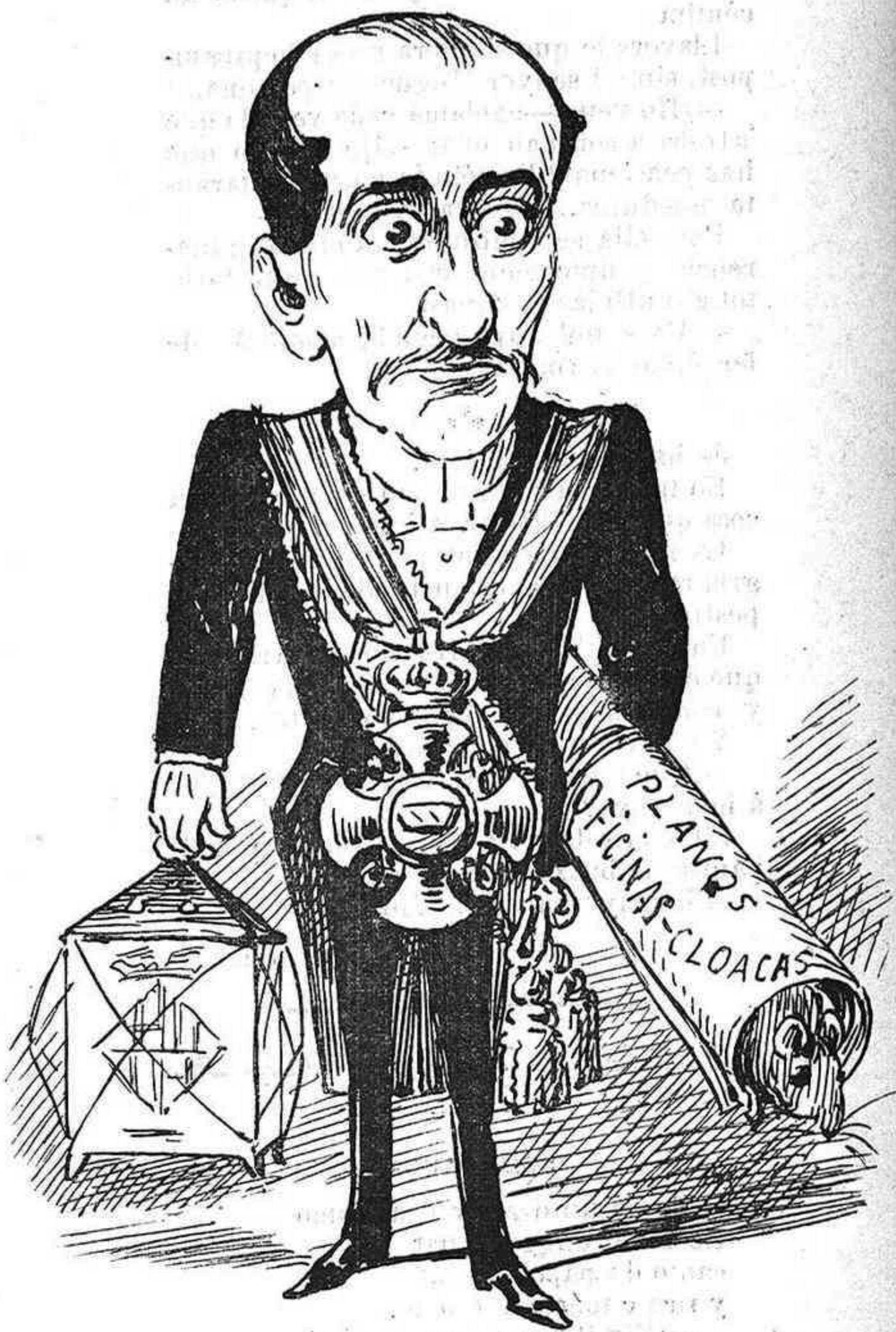
—Ja ho trobo més enrahonat. Sis per vuyt, quaranta vuyt; més quatre per vuyt, trentadós... Son vuytanta pessetas y catorze del viatge, noranta quatre.

—¡Ja ho veus! ¿Per la miseria de noranta quatre pessetas, ens estariem de donarnos lo gustasso de...

—¡Oh, espérat! ¿Qué 't figuras que ja no hi haurá cap mes gasto? ¿Y 'ls extraordinaris, los imprevistos, los malgastets que farém anant á las fonts, á las ruinas, á las festas del voltant?...

—En fi... pósahi sis pessetas més: serán vint duros rodons. ¡Ja ho veus, vint duros!

PER SANT SALVADOR



Lo Salvador té una creu que 'ls electors li han donat: ara ja no mes li falta que sigui crucificat.

—¡Vint duros!... ¡Mitj paper de plata per un *caparitzo* tan tonto com lo de...—

Lo senyor Huguet no s' atreueix á continuar, perque coneix de sobra á la seva Clementina y sab perfectament la cara que fa y las unglas que treu quan algú intenta contrariarla.

La partida está resolta. Gastos, vint duros: fetxa de la marxa, l' endemá á primera hora.

Tot lo vehinat s' entera aquell vespre de que la familia Huguet se 'n va á passar vuyt dias á Vallayrós.

* * *

Los empleats del carril obligan al senyor Huguet á pendre passatje enter pels dos noys grans y mitj per cada un dels petits: primera alteració del pressupost.

Vallayrós no está situat al peu de la via. De la estació al poble s' hi ha d' anar forsosament en carruatje: segona alteració.

En tota la vila no troban allotjament per menos de sis pessetas al dia cada persona gran y tres cada un dels menuts: tercera alteració..

En fi; que d' augment en augment, los cálculs for-

mats van desguitarrantse de tal manera, que dels vint duros senyalats per tota la passejada, als tres dies ja no'n queda un cèntim.

Llavors lo que s'altera no es lo pressupost, sino 'l senyor Huguet en persona.

—¿Ho veus?—exclama cada vegada que 's troba á solas ab ella.—¿Ho veus lo que has ocasionat? Portém ja gastats quaranta nou duros... ¡quaranta nou!...

Pero ella se 'l mira ab tranquila indiferencia y únicament se digna contestarli, tot girantli las espatillas:

—Aixís un' altra vegada apendrás de fer milló 'ls comptes.

Ja han tornat de fora.

En tota la seva escale no 's parla d'altra cosa que del célebre viatge.

La senyora Clementina está boja d'alegria referint las excelencias de la vida campestre.

En cambi 'l senyor Huguet no fares mes que escriure números en un cap de paper y contar misteriosament ab los dits.

Y quan algú li pregunta:

—¿Qué tal? ¿Diu que han estat vuyt dias á montanya?

Ell contesta ab accent adolorit y palplantse la butxaca de la hermillia:

—Sí senyor: á Sierra Morena.

A. MARCH.

L' APARIENCIA

SEMI-FAULA

Tenia un drapayre un tomo ricament enquadernat canto de paper daurat y rica cuberta al cromó.

—¡Eix libre val un caudal!— deya á tothom lo drapayre: mes si havia molt mirayre ningú li oferia... un ral.

Passá temps, y 'l libre aquell tan bonich y tan mirat, per molt qu' eixia al mercat ja ningú feya cas d' ell.

Lo bon drapayre que veyá que d' altres llibres brutots y d' altres cent paperots constantment diners ne treya.

No comprenia perquè d' aquell que tant bonich era ni un sol comprador sisquitera volia prometren res.

Lo bon home no sabia que 'l libre que va al mercat res li val l' enquadernat si en sos fulls no hi ha valia.

Y jo, encar no sé perque tal com ab llibres ho fém á las personas tractém per poder distingir bé.

Mes ja ho veig! Si pe 'l daurats no 'ns apreciessim y 'ls cromos...

COSTUMS FI DE SIGLE (Dibuix original de S. AZPIAZU)



S. Azpiazu

B.S.

A Paris todas las donas van ja pels carrers així.

Senyoras barceloninas, ¿quin dia ho veurém aquí?

no n' hi haurían poch de tomos pels encants, desprecíats!..

LLUIS MILLÀ.

¡OJO, SENYOR ALCALDE!

Si passa 'ls ulls per los següents números y no s' esgarrifa será que 'ls seus nervis no tenen sensibilitat, perque cregui que n' hi ha per fer caurer en basca á qualsevol alcalde que tingui l' ànima á son puesto y al mateix temps per sublevar als Barcelonins mes mansos.

Gastos del personal facultatiu de una casa de socorro dels Amichs dels Pobres de Barcelona.

Metje director.....	1,800 pessetas anuals.
Tres metjes á 1,500.....	4,500
Conserje á 1,160.....	1,160
Enfermer á 180.....	180
Dos camillers á 1,080.....	2,160

Total pessetas..... 9,800

Gastos del personal facultatiu del Dispensari instalat en los baixos de la casa de la ciutat.

Senyor Decá.....	4,000 pessetas anuals.
10 metjes á 3,000.....	30,000
2 practicants á 1,000..	2,000
3 escrivents á 1,500.....	4,500
3 mossos á 1,000.....	3,000

Total pessetas..... 43,500 cada any.

Afegeixin á lo anterior los demés dispensaris y laboratoris y, si no estém equivocats, solsament lo personal facultatiu de metjes de la casa Gran puja 240,000 pessetas al any y 'l personal de metjes que treballan en las quatre casas de socorro, sols puja unas 40,000 pessetas, es dir menos que un sol dispensari del Ajuntament.

Ara, si 'm volen creure, prenguin una mica d' aygua naf per lo que pugui succehirlos després de un quadro comparatiu tan desastrós pels interessos dels Barcelonins. ¿Veritat que 'l protectorat del Ajuntament en favor de las clases menesterosas no deja res que desitjar?

Teatros

TIVOLI

Ab *Miss Helyet*, *El Rey que Rabió* y otras celebradas obras del seu repertori, la companyia Elias continua mantenintse en lo favor del públich mentres ve l' anunciat estreno de *Miss Robinson*, que sembla que ja no es lluny.

NOVEDATS

¡Bon comensament! Públich numerós, execució brillantíssima y aplausos per tots los intérpretes: no pot demanarse millor inauguració que la que ha tingut la companyia d' ópera, dirigida pel notable mestre senyor Goula (fill).

En la nit del debut se cantà l' *Ernani*, en qual òpera, tant la Sra. Aymó com los Srs. Ferrari, Ottaviani y Visconti, estigueren discretíssims y 's guanyaren de debó la carinyosa acullida que la concurrència va dispensarlos.

Una artista nova, la Sra. Wermez, se presentà per primera vegada ab lo *Faust*, demostrant que las bonas notícias que d' ella hi havia, estavan perfectament ajustadas á la veritat.

Creyém que la campanya d' òpera tan felisment inaugurada dissapte, ha de produhir tan bons resultats á la empresa com aplausos als artistes.

ELDORADO

Una notte á Venezia, opereta del famós Strauss, ha sigut un triunfo per la companyia Gargano.

L' acció, com ja 's comprén pel titul, se desarrolla en la encantadora ciutat del Adriàtich que tantas páginas ha donat á la historia, tanta inspiració ha prestat als artistes y tants assumptos ha facilitat al teatro.

Sobre un argument viu, animat y plé d' incidents d' efecte segur, lo célebre mestre vienés ha escrit un sens fi de pessas musicals en las quals la frescura y la elegancia van enlassadas en deliciós maridatge.

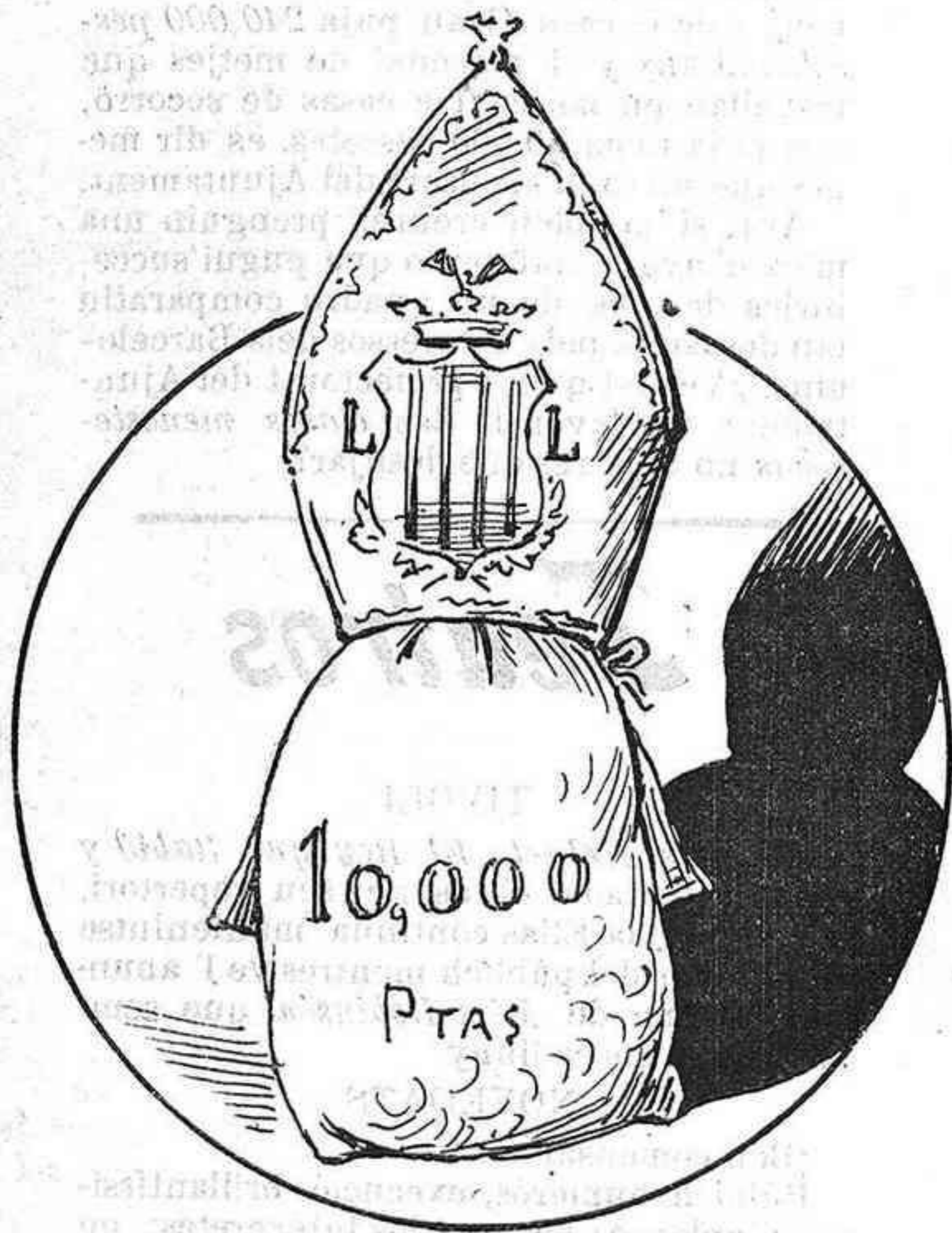
De totas las obras representadas fins ara per la troupe Gargano, *Una notte á Venezia* es la que més bon éxit ha alcançat, tan per las circumstancias enumeradas com pel carinyo ab que ha sigut posada en escena.

S' anuncian dugas produccions molt conegudas nostras: *La Gran Via* y *El Duo de l' Africana*.

GRAN VIA

Lo bombo ab que ha sigut auunciada no corres-

VALENCIANADAS



L' Achuntament de las xufias se veu que no passa apuros...
¡Unicament per té un bisbe diu que 's gasta dos mil duros!

pón de bon tros al mérit de *El Duo con la Sultana*, sarsuela estrenada últimament en aquest teatro.

Dintre del seu género, es de lo més magret que hem vist: ni literaria ni musicalment considerada deixa entreveure que 'ls autors s' hi hajan trencat gayre 'l cap.

En quant á la execució, molt cuydada.

Del *Reclamo* no 'n podém parlar fins á la semana próxima.

JARDI ESPANYOL.

Ara si que la empresa d' aquest concorregut local—induptablement lo més fresch de Barcelona—ha trobat un *filonet* qu' explotar.

Dugas novedats ha ofert al públich en una sola senmana, y las dugas han caygut de peus: *Ali-Oli* y *La Llanterna Mágica*.

Ali-Oli, sarsuela en un acte, lletra del Sr. Carcassó, música del Sr. Pellicer, es una obreta molt pintoresca y moguda, que té per base lo que 'n podriam dir l' última campanya de Melilla. Hi surten moros, cristiáns, santóns y cantineras; hi ha tochs patriótics y tiros, y al final hasta 's presenta en escena 'l capitá Ariza.

Lo públich hi riu de bona gana y aplaudeix 'ls números musicals que, sense tenir pretensions, son ben tallats y revelan coneixement de la cosa.

La Llanterna Mágica, l' altra de las obras posadas en escena, resulta com sempre, una sarsuela molt aixerida, molt graciosa y molt intencionada.

Aquellas vigorosas pinzelladas del popular C. Gumá, aquell devassall de xistes, aquell conjunt de quadros y escenas arrancats de la vida d' una ciutat, que no s' anomena pero que tothom endavina, adquireixen sobre l' escenari del Jardí Espanyol un relleu extraordinari.

La música, del mestre Giménez, es igualment celebrada y aplaudida.

Per lo que 's refereix á la execució, no citarém noms perque tots hi están be y la llista sería molt llarga, ja que 'n *La Llanterna* hi pren part casi tota la companyia.

Mereixen, no obstant, especial menció lo senyor Huerva per la inteligencia ab que ha posat l' obra, y la Sra. Mateu per no haverse desdenyat de desempenyar un paperet que apenas té quatre paraulas. Es un mirall en el qual molts artistes haurian de mirarse.

CIRCO EQUESTRE.

També aquí hi ha género africá: la pantomima *La Batalla de Wad Ras*, en la que 'ls Adams proban una vegada més que 'n aquest rengló no hi ha qui 'ls passi la ma per la cara ni pel lloch.

N. N. N.

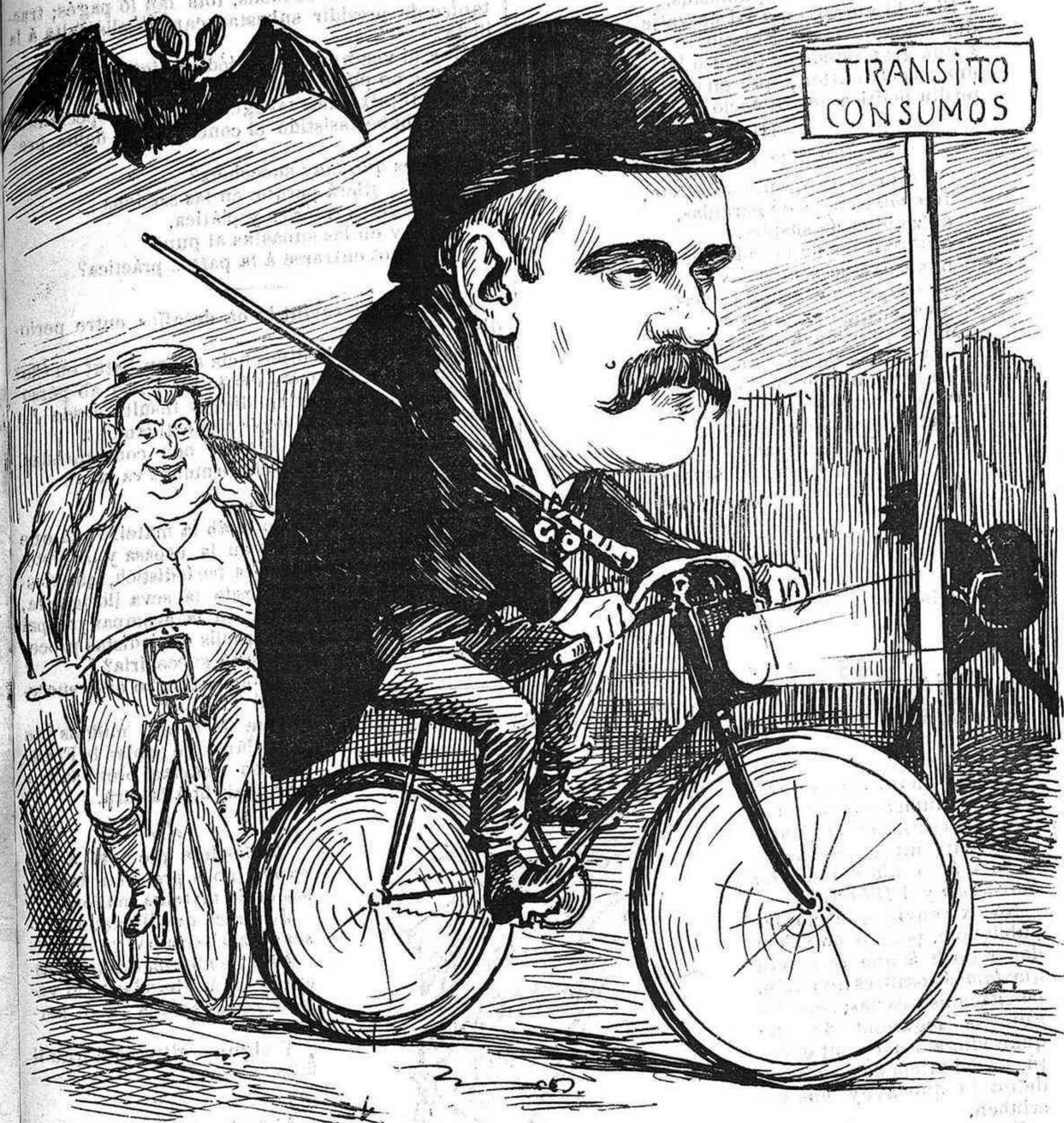
RECEPTAS

I

PER FER UNA SARSUELA

S' agafan quatre xulos
y dos ó tres cessants
que 'ls uns parlin de toros
y 'ls altres de menjar.
S' hi agregan dugas donas
que ballan lo can-can:
un tipo que s' engresca
al véurelas ballar;

RONDA NOCTURNA DEL ALCALDE MAJOR



A l' hora en que ja
s' apagan els llums

va á veure que fa
la gent dels consums.

un gura que no parla
y un quinto aixelebrat
que clava llengua als xulos,
dona menjá als cessants,
's mofa del Quimenas
y canta ab molta sal
un tango que de pebre
estigui carregat.

Ab las substancias ditas
barrejis un aixám
de raspas descocadas,
sargentos reeganxats,
toreros sens contracta
y pobres mendicants
qu' en mitj de una gran plassa
ó de un carré, (es igual),

un cant de gloria entonan
als cacauhets torrats.

A l' olla de l' escena
's tira tot plegat...
y á bon segur que 'l públich
encare aplaudirá.

II

PER FER POLITICA

S' agafa un kilo de prometensas,
ab una arroba de mala fé;
un parell d' unsas de recompensas,
dos quintars d' odi, quatre de ofensas
astúcia, labia, forsa y parné.

S' hi posa un litro de hipocresia
varios discursos extravagants;

catorze cargas de apostasia,
aygua infectada de Monarquia
y brots dels arbres republicans.

Si s' hi afegeixen á tal brevatje
dugas ampollas de adulació,
y una gran dossis de barra ó latxa
uns pastels surten, que en mal llenguatge
ne diu política nostra nació.

III

PER FER L' AMOR

Se pren un quintá de afecte,
tres mil grossas de paraulas,
dotze kilos de sospirs,
quatre litros de miradas
una caixa de pacièncias
quinze mil metros de pansas,
un adarm de pretensions,
dotze quintars de constancia,
una arroba de neguits,
un litro de such de calma,
catorze unsas de rialletas
y una lliura d' esperansas.
Se barreja tot plegat
ab accions del banch d' Espanya
(no ab bonas accions, que aquestas
son pocas y passen altas);
y surt un amor tan dols,
tan fi, tan pur y agradable,
que satisfá 'l paladar
de la dona més pintada.

J. USÓN.

Esquellots

Doném de tot cor las gra-
cias á las numerosas personas
que 'ns escriuhen felicitant-
nos y enviandnos noticias re-
ferents á la qüestió de *La*
Salvadora y 'l *Diluvi*.

No extranyin que no las
publiquém, porque no volem
donar lloch á que se suposi
que també nosaltres inventém
felicitacions y cartas; pero tin-
guin la seguretat de que
quan vinga 'l moment oportú,
no deixarém de fernes eco
de tot lo que avuy ens es-
criuhen.

Y ara y sempre, sápigam
los nostres amichs y favorei-
xadors que may olvidarém sas
frasses carinyosas ni la satis-
facció que 'ns causa 'l véurels
tan identificats ab nosaltres.

Ja hem entrat en la tempo-
rada de sessions municipals
de segona convocatoria.

Cada dimecres, ab una re-
gularitat matemática, los dia-
ris locals publican aquesta
noticia:

«Ayer no pudo celebrarse
la sesión del Ayuntamiento
por no haberse reunido sufi-
ciente número de concejales.»

**

Hem servit per en Colón,
per festas dels arrabals,
pels toros, per deu mil pobles...
¡y no 'ns pagan los jornals!

¡Qu' es extrany!

Tractantse de sessions, tots fan lo pagés; trac-
tantse de presidir subastas, cap d' ells falta á la
llista.

May hi vist que cap periódich dignés:

«Ayer no pudo celebrarse la subasta del entaru-
»gado tal (aixó dels tarugos es la seva especialitat)
»por no haber asistido el concejal que debía pre-
sídirla.»

¿Cóm es que may succeheix?

¿Será porque en las sessions
tot es retórica y plática,
y en las subastas al punt
pot entrarse á la part... práctica?

A Fransa tot sovint hi ha desaffos entre perio-
distas.

En pochihs dias de diferencia s' han batut en Cle-
menceau y en Drumont, cada hu d' ells ab perso-
nas, á las quals havian dirigit insults desde *La*
Justice y *La Libre Parole* respectivament.

Y porque las cosas anessin ben compensadas,
Clemenceau va pegar y en Drumont va rebre.

**

Si aquells periodistas que ab la mateixa má que
l' acerada ploma, empunyan la espasa y la pisto-
la, fessen com cert manobra periodístich, que des-
prés de vomitar insults desde la seva lloriguera,
quan ha de sortir al carrer se fa acompanyar pel
vigilant y pel sereno; si aquells periodistas proce-
dissen en aquesta forma ¿qué succehiria?

¿Volen saberho qué succe-
hiria?

Que 'ls trenta milions de
ciudadans que poblan la Fran-
sa, no tindrian prou saliva
per tirals'hi á la cara.

**

Es llástima que aquí á Es-
panya no s' prenguin las co-
sas de la mateixa manera.

Jo crech que 'l mateix *In-*
sensat acabaria per guanyari.

Perque ab una dutxa d' es-
cupina tan abundant tal ve-
gada recobraría la rahó per-
duda.

Y alguna altra cosa que li
falta.

Abundan molt aquests dias
las fugas amorosas. Y dona
la casualitat que la major
part de las que fugen son
casadas.

Jo ja ho veig: la calor apre-
ta; l' amor, per altra part es
foch, y be es necessari pen-
dre una mica de respiro.

Per aixó 'ls que s' están
cremant baix la doble in-
fluència del amor y de l' at-
mósfera, no fugen per fugir,
sino per anarse'n á fora...
á pendre la fresca.

Desgracias periódísticas.

L' altre dia 'l Sr. Bofill,
crítich de *La Epoca*, va rebre
una empena, vacaure, y 's
va rompre 'l fémur.

JUHEUS ERRANTS BARCELONINS



CAPRITXO



—Jo soch un duro
—Jo soch un nap.
—Mani y disposi.
—També; ja ho sab.

Posteriorment, l' amich Andreu, director del *Suplement*, mentres estava enfilat en una parra, va perdre l' equilibri y va enfonzarse una costella.
Inútil dir que sentim de tot cor los contratemps suferts per nostres estimats colegas.

Ara que té 'l teatro la María Guerrero, segóns diuhen, no troba companyia.
Casi tots els actors que podian ferli costat, tenen ja compromisos adquirits, y davant de las contractas ab que 'ls brinda 'l papá de la María, tots fan l' orni.

Sempre he cregut lo mateix y tal com ho crech ho expresso se actriu y fer d' empresaria, la vritat no fa guerrero.

Un estimat colaborador de LA ESQUELLA m' escriu lo següent:

«He arribat de Vich fa poch y al visitar l' altre dia 'l Museo episcopal qu' es per cert una de las cosas millors de la famosa terra de las llangonisas, vaig saber que un meu cusí pagés d' ofici hi tenia un quadro que havia pertenescut als avis dels seus pares.

—¿Qué representa aqueix quadro—vaig preguntar.

»Y 'm varen dir:

—»La Mare de Deu de la llet.

»Donchs bé, vaig anarlo a veure, trobantlo senyalat ab lo número 1,919 del Catálech, y ma sorpresa sigué extraordinaria, al veure que á la imatge de la Verge li havian tapat ab un paper lo pit qu' ensenyava exprementse'l ab el dit.

»¿Qué li sembla, Sr. Director?»

Lo que 'm sembla vaig á dirho ab tota franquesa.

O la Mare de Deu de la llet té rahó de ser ó no. En aquest últim cas, haurian de destruhirla, de treurela de totas las iglesias, fins d' excomunicarla hasta lograr que no 'n quedés ni una en cap casa particular.

En lo primer cas, ó siga admesa la conveniencia de que dita imatge existeixi, no hi ha rahó per taparli res. Bé está ab lo pit afora y exprementse'l.

Un gran número de generacions aixís l' han venurada sense escandalisarse ningú.

Y que avuy vinga 'l bisbe D. Joseph, posantli un paperet al pit virginal, no indica sino que 'ls bisbes dels nostres temps son mes cautelosos é infinitament mes maliciosos, que 'ls que confirmaren als nostres revesavis.

Aixó es lo que 'm sembla.

Aquest dia á un regidor, ab motiu de ser lo seu sant, los seus electors van ferli un valió regalo. Es lo *colmo* de l' abnegació, de la generositat y del desprendiment.

¡Electors, electorets!
aixó de la mida passa...
¿Vau elegirlo... y encare li feu regalos?... ¡Es massa!

Per Ajuntament tranquil y despreocupat, lo de Gracia.

Necessita imprescindiblement fer economías, y ¿ell que sí?

Va, y determina apagar cert número de fanals.

Y que segueixin dihent que té unas manyas molt toscas: aixís ell fa economías y deixa 'l poble á las foscas.

Qu' es, probablement, lo que 's deu tractar de demostrar.

Un carro que passava per davant del teatro Principal va topar ab una de las teyeras allí estacionadas, y va tirarla á terra.

¡Oh carro providencial!
no has fet pas la feyna en balde: en aquest punt, has tingut mes talent tú que l' arcalde.

Llegeixo:

«Ante los señores Trias, Rius y Badia, Palau, Schwartz, Cuchillo, Roca Fuster y Bertran se verificó ayer la recepción de las obras de la sección tercera del acueducto de Moncada...»

¡Redimontri!

¡Quánta gent per donar una mirada á unas tristas obras!

Lo bonich seria que després de tot aixó, las

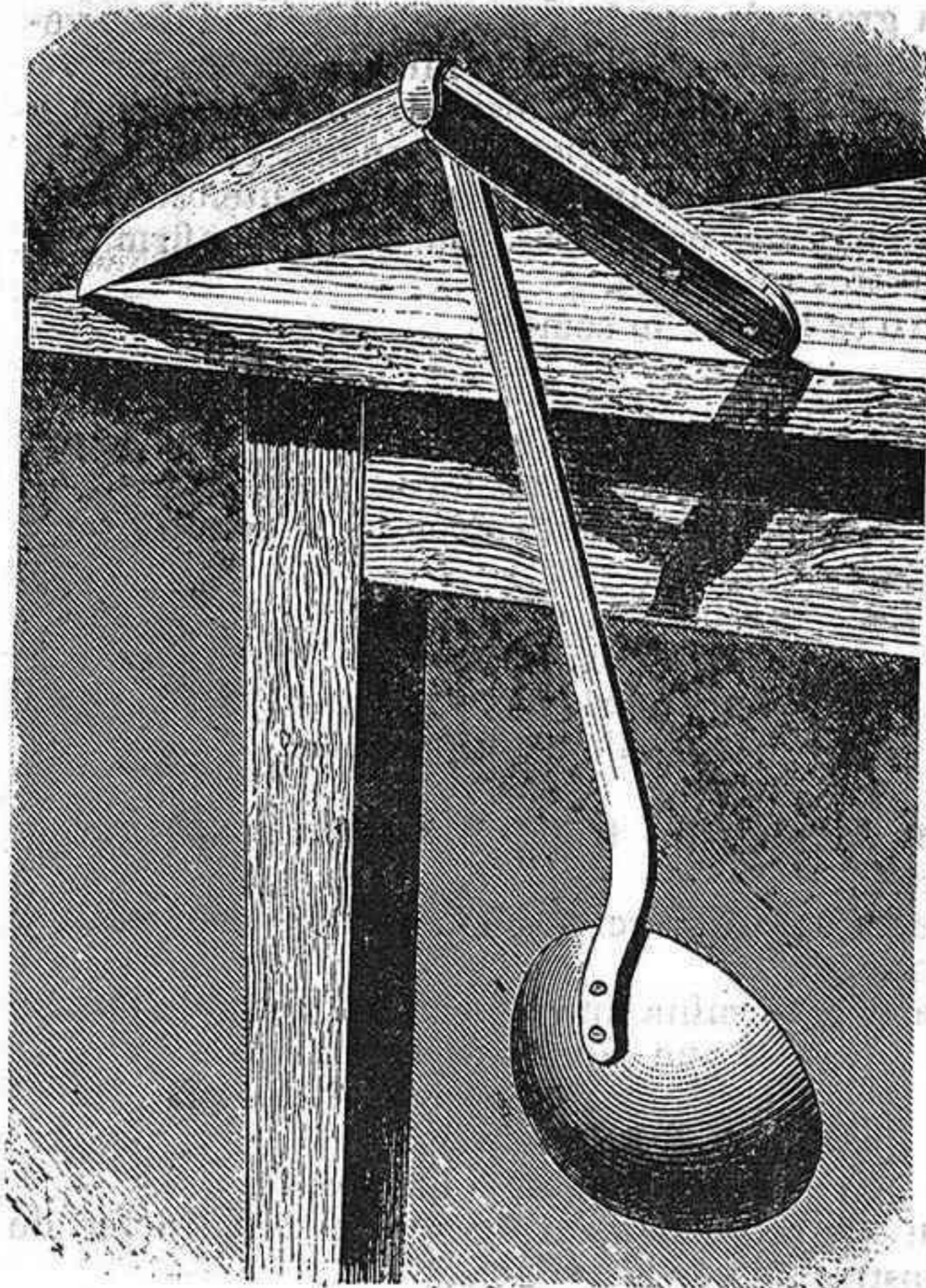
GOSSETS INDEPENDENTS



Los amos son fora, y á falta de teca están empassantse mitja biblioteca.

DISTRACCIONS CASULANAS

(De la obra *Tom-Tit de la casa Fuentes y Capdeville.*)



CUTXARÓ EN EQUILIBRI

Tenint lo ganivet y 'l cutxaró, y fentse càrrech de la lámina, es inútil explicar res més: la paciencia del aficionat ho ha de fer tot.

obras resultessin inservibles, com altras vegadas ha succehit.

De tots modos, jo en una comissió tan numerosa hi veig intrínquilis...

La vritat ¿sols van mirar l' aqüeducto de Moncada? ¿Volen dir que la funció no va acabá ab arrossada?

Hi havia un tipo que solia anar tan brut que feya fástich.

Y á pesar de tot era considerat un escriptor de cert mérit y se l' admestia en una tertulia literaria que donava senmanalment una senyora.

Donchs bé, una nit, el tipo en qüestió va adormirse com un soch, y la senyora al veure'l estirat sobre una otomana, digué á un contertuli:

—Fassim l' obsequi de anar á despertar-lo.

Lo contertuli torná al poch rato, dihent:

—Senyora: jo crech qu' es mort.... No 's mou, té 'ls ulls tancats.... y fa una pudó qu' empesta.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN LO PENULTIM NUMERO

1.^a XARADA.—*Ta-ba-ca-le-ra.*

2.^a CREU DE PARAULAS.—*C A*

A M
C A D E N A
A M E L I A
N I
A A

3.^a GEROGLIFICH.—*Per grans iguals los granés.*



XARADA

Si la primera endavinas un bon pronóm te dará, tersa-dos es una prenda que 'ls homes solen portá.

Si juntas la prima ab quarta, trobarás qu' es nom de dona; y quarta-una á molts agrada perque es una cosa bona.

La meva tercera-prima es molt mala enfermetat, y ara si 'l meu Total vols, pensa, que es bona ciutat.

VICTORINO MIRÓ Y SARDÁ.

CONVERSA

—Dispensi: ¿qu' es aquí que viu D. Casimiro Martí?

—Si senyor.

—Que podria veure 'l?

—Ara com ara no senyor, perque es fora de la ciutat.

—¿No podria dirme ahont?

—¿Perqué vol que li repeteixi si vosté mateix ho ha dit?

VENTURA DUCH.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

2.—Vocal.

5 4.—Adverbi de negació.

5 4 3.—Tots ne tenim.

5 4 1 2.—Bastants ne tenen.

1 2 3 4 5.—Nom d' home

1 4 3 2.—Ciutat.

3 2 1.—Part del globo.

3 2.—Part del cos.

1.—Consonant.

UN SAGRISTÁ.

TRENCA-CLOSCAS

BERNAT ASA

LLEYDA

Formar ab aquestas llettras lo titul de un drama catalá.

J. CRIQUET.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: utensili per guardar objectes.—Tercera: lloch de diversió.—Quarta: poble catalá.—Quinta: fusta.—Sexta: adjectiu numeral.—Séptima: vocal.

JOSEPH DUPAIN.

GEROGLIFICH

∴ +
Q Q
IIII
+
en

REY NANO.

Barcelona.—A. López Robert, impresor.—Asalto, 63

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona.—Correu - Apartat, número 2.

Precio
de
cada tomo
de
200 páginas
en
octavo menor
2 reales



Elegantes
cubiertas
al
cromo
distintas
para cada
volumen

Obras escogidas de distinguidos escritores nacionales y extranjeros

ACABAN DE SALIR A LUZ:

COLON, poema de D. Ramón de Campoamor.	1 tomo
EL DRAMA UNIVERSAL, poema de id.	1. ^a serie.	1 tomo
EL DRAMA UNIVERSAL, poema de id.	2. ^a serie.	1 tomo

VAN PUBLICADAS ADEMÁS:

Doloras de D. Ramón de Campoamor.	1. ^a serie.	1 tomo
Doloras de id.	2. ^a serie.	1 tomo
Humoradas y Cantares id.	1 tomo
Los pequeños poemas id.	1. ^a serie.	1 tomo
Los pequeños poemas id.	2. ^a serie.	1 tomo
Los pequeños poemas id.	3. ^a serie.	1 tomo

Precio de cada tomo 2 reales.

2.^a edició. — **¡¡JA HA SORTIT!!** — 2.^a edició.

¿PER QUÈ NO 'S CASAN LOS HOMES?

PEL POPULAR POETA C. GUMÁ

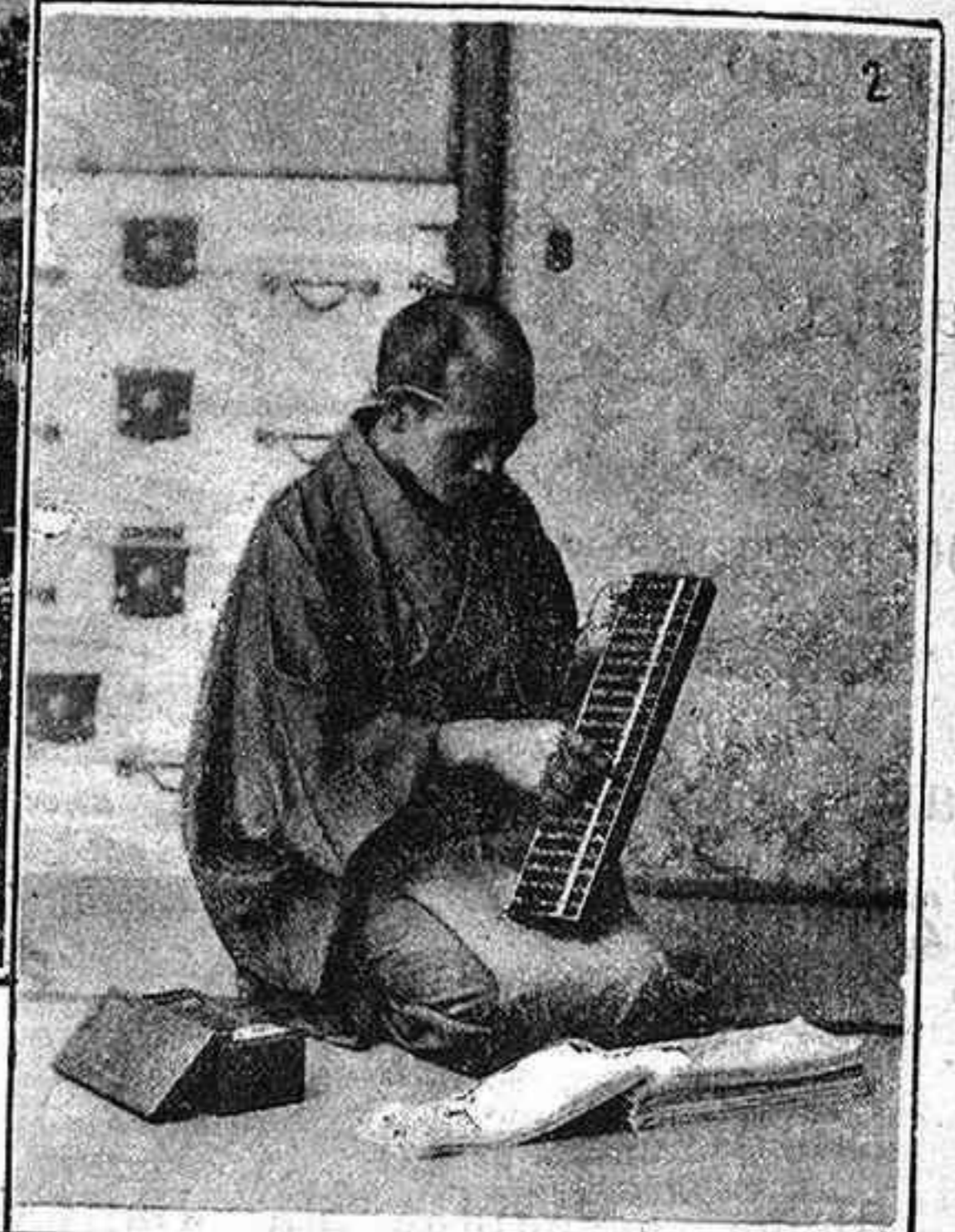
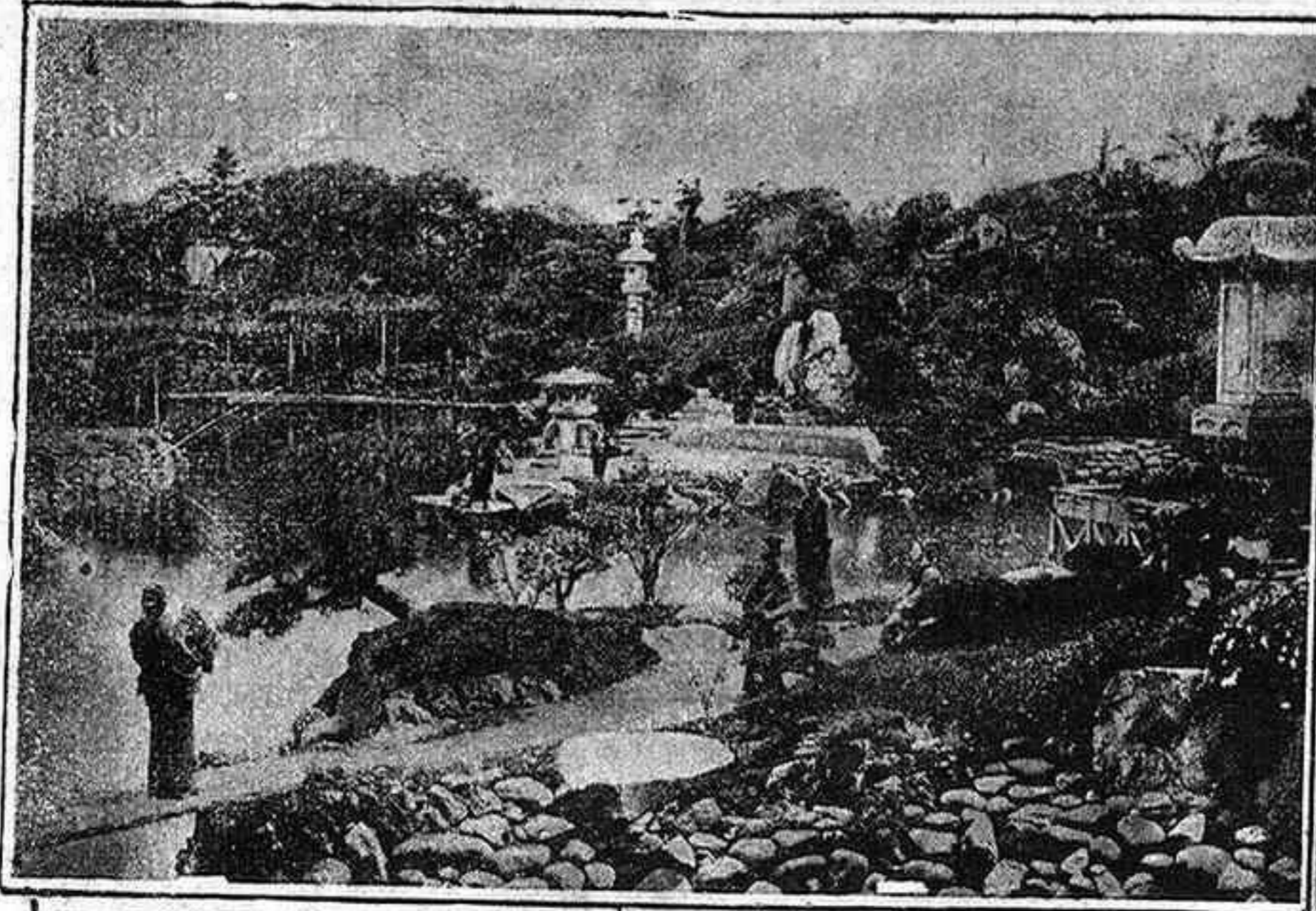
Preu 2 rals. — AB DIBUIXOS DE M. MOLINÉ — Preu: 2 rals.

Sortirà aviat

¿PER QUÈ NO 'S CASAN LAS DONAS?

PER C. GUMÁ.—DIBUIXOS DE Moliné.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, ó bé, en sellos de franqueig al editor López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém d' estravíos, no remetent además 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.



1. Jardí del emperador, à Tokio.—2. Lo caixer.—3. Repartidor de macarrons.—4. Una... fulana á entrada de fosch.—5. Flamenca de la terra, prenent saki (ayguardent d' arrós)—6. Jugant al refilando.—7. Una pentinadora.—8. Ayno tipo japonès del Nort.